

Proloog

Een nachtwinkel. De muren zijn gebarricadeerd. De vloer een zoi. Het licht lijkt het midden te houden tussen flikkerende tl-buizen en zonlicht onderwater. Midden op de grond liggen Mark en Sarah. Zij is jong, mooi en tenger, hij is ouder, grover gebouwd.

Beiden houden zichzelf krampachtig vast, hun eigen handen in elkaar verstrengeld over hun buik.

SARAH   Het is koud.

MARK   Overall dauw neergekwakt, de wereld is doorweekt, tel de minuten af,
nog twee, drie hooguit –

SARAH   We liggen plat, kiezels in m'n rug, we zijn door het veld
gerend, door het natte gras, we hebben schrammen en scheuren onze benen doen pijn,
dat allemaal om hier nu te liggen dus hier liggen we, op het spoor, in een rijtje tussen
de rails, twee minuten nog, hooguit.

MARK   Geen lucht onder je lijf, platte rug, geen lucht onder je lijf, platte rug, blijven zeggen;

SARAH   komt het goed.

MARK   We zijn er nog.

SARAH   We zijn er nog.

MARK   Twee minuten. Twee minuten kleintje.

SARAH   Al weken doen we dit, sinds we weten wat we weten, sinds we weten wat er komt,
tussen de rails, plat liggen, wachten op de trein, de grond trilt, de kiezels
springen, drie, twee, één –

Sarah hapt adem en knijpt haar ogen dicht.

MARK   Alles klappt dicht, je lucht klappt weg, het is oefenen, als je door kan blijven ademen, op
dát moment, als alles raast en brandt, als de trein over je heen dendert, drie centimeter
van je gezicht, als je dát kan, dan komt het wel goed, als het eenmaal echt gebeuren
gaat, wat er gaat gebeuren, wat nu gaat gebeuren. Deze avond. Dit moment. Nog twee
minuten.

SARAH   Dat was de gedachte. En nu maar hopen dat we genoeg geoefend hebben.

MARK   Geen lucht onder je lijf, platte rug. Blijven zeggen;

SARAH   komt het goed.

MARK   Komt er wel lucht onder je lijf, of heb je een holle rug, komt dáár lucht onder, gaat het
mis, waai je omhoog rat-tat-tat-tat-tat en weg. of meegesleurd, verkruid en als een
broodspoor achtergelaten.
Één minuut kleintje.

SARAH   Mijn rug drukt zichzelf de kiezels in, nat en ijskoud, kiezelpatronen op m'n huid als
kleine deukjes.
Drie weken sinds ik m'n ogen dichtdeed.

Ik ben grijs van de slaap, gedeukt en gebutst, ik zie eruit als een zak ijs, ik ben nog nooit zo moe geweest. Niemand slaapt nog.

MARK Nee niemand slaapt nog.

SARAH Wie zou het durven, zijn kostbare tijd zo verspillen, sinds een maand, sinds we weten wat we weten, sinds we weten hoe weinig ons nog rest, is iedereen opgehouden met slapen. Toch extra tijd. Maar goed ook extra tijd raakt op.

MARK We gaan verdomde dapper zijn oké kleintje. En muil houden hè.

SARAH Er gebeuren vreemde dingen met je als je niet meer slaapt. Je hoofd spoelt over. Het verleden verdwijnt, toekomst ook trouwens. Ik heb geen armen meer. Je ziet het nog niet, maar het zijn stompjes, ik spreid ze uit, over de rails, totdat iemand ze terugduwt ben je helemaal besodemetert, niet doen, dom wijf. We liggen in die rij, achter elkaar, vijf in totaal, hij ligt achter me, zijn voeten aan weerszijden van mijn hoofd, de totale totale rest van zijn lijf erachter, hij is warm en ik smelt, zak ijs die ik ben, over de dwarsliggers heen, lek ik de grond in. Hij is een beer, ik ken hem niet maar ik ben bang voor hem, ik ben bang voor jou!

MARK Muil houden, kleintje.

SARAH Zegt hij en hij telt af.

MARK Tien [negen acht zeven zes vijf vier drie twee één]

SARAH De rest ken ik niet. Er is een Duits negermeisje bij, bloedmooi, ongelooflijk bloedmooi maar goed evengoed ten dode opgeschreven, doet haar kop verder niets aan af, en twee dikke bleke jongens die van elkaar houden, maar ons maar niks vinden.

MARK Nul.
Even niets. Dan begint de grond te trillen. Beginnen de kiezels te springen. De laatste trein. Daar is ie dan.

SARAH Ik wil weg.

MARK Liggen blijven.

SARAH Ik durf niet meer ik wil weg.

MARK Geen lucht onder je lijf, platte rug. Komt goed kleintje.

SARAH Maar je weet het, je voelt het van te voren, en als de lucht over je heen klappt weet je al dat het mis gaat, maar hoe konden wij dat weten, dat goederentreinen zwaarder zijn, dat die meer lucht met zich meetrokken. Je rug holt zich zonder dat je het wil, en je wordt omhoog getrokken.

MARK Het Duitse negermeisje is de eerste. Haar armen.

SARAH Dom schaap.

MARK Ze had haar armen niet plat gelegd,
niet over haar buik, niet handen in elkaar gegrepen, niet muurvast, nee, het Duitse
negermeisje had haar armen losjes naast zich neergelegd –

SARAH stom wijf, alsof zij dat zomaar kon doen, alsof dat bij haar wél werken zou, alsof haar
onmetelijke schoonheid haar wel tegen de grond gedrukt zou houden, ik zal jou even
wat vertellen negermeisje er is niets op deze aardkloot dat jou ook maar een beetje
voldoende aan het leven vastankert, zelfs je schoonheid niet, neem dat nou maar van
mij aan.

MARK Haar arm klapt omhoog haar elleboog haakt zich achter de trein en daar gaat ze.
Tegen de volgende aan, één van de bleke dikzakken, niet zijn schuld, nee, braaf zijn
buik ingehouden, maar zij klapt tegen hem aan en daar gaan ze
samen godverdomme daar gaan ze, kolengruis mensenbrei ik hoor ze niet eens
schreeuwen je hoort alleen het ge-rat-tat-tat-tat –

SARAH En mijn ogen vallen dicht alles draait – het laatste dat ik denk is niet, zijn we er nog?
we zijn er nog, niet, platte rug, blijven zeggen, komt het goed, niet eens, arm
negermeisje, arme bleke dikkerd, nee ik denk alleen maar slapen slapen slapen ik wil
zo graag slapen ik ben zo moe en terwijl de trein doordendert, centimeters boven mijn
hoofd val ik in slaap en alles. Valt. Weg.

MARK Ladies and gentlemen we are floating in space.

een (de eerste dag)

*Lichtwissel. Sarah schiet hijgend omhoog alsof ze wakker wordt uit een nachtmerrie. Realiseert zich
wat er gebeurd is. Stilte.*

SARAH Jezus.
...
Waar ben ik.
'Koekertje waar zijn we.'
Wat een – wat een –
Och jongens wat een gekloot.

Gaat haar lichaam na. Kijkt om zich heen maar herkent de ruimte niet.

SARAH *(tegen zichzelf)* Geen lucht onder je lijf, platte rug. Blijven zeggen, komt het goed.
'Kom Koekertje, op onderzoek.'
'Nou Kappertje, laat ons eens kijken.'
'Waar zijn we Koekertje.'
'Kweetniet Kappertje. Ziet eruit als een kuthel.'

MARK Muil houden, kleintje.